
Čtyři legendy

Jedna rozlehlá stavba připomínající zámek lemovala celou horu jako opasek a visela sto padesát metrů nad místem, kde Jack stál. Zdobily ji girlandy osvětlených oken.

Celá zvláštní hora se tvarem poněkud blížila Eiffelově věži: u základny široká, ale postupně se zužující směrem k vrcholu, kam se zvedala napřed pozvolna, potom velmi ostře. Co je na vršku hory, to Jack neviděl, protože tam už panovala přílišná tma, ale dokázal rozlišit jakousi síť, která se rozpínala od vrcholu do všech stran a zastíňovala noční oblohu.

Z úvah ho vyrušil Hádés, jehož hlas se s duněním nesl celým ohromným prostorem. „Přišli jste sem jako reprezentanti čtyř věčných království, abyste se účastnili největšího klání v dějinách, Velkých her Hydry.“

Jack se podíval po ostatních šampionech.

Všichni hleděli na hovořícího Háda. Zejména oba minotauri mu naslouchali velmi pozorně a pyšně pozvedali brady.

Muž vlevo od Jacka na sobě měl pouštní maskovací uniformu, přílbu námořní pěchoty a na očích zrcadlové antireflexní brýle.

Kývl k Jackovu tričku s Homerem Simpsonem.

„Bezva tričko, brácho.“

„Kdybych věděl, že mířím na takovouhle sešlost,“ odpověděl Jack, „tak bych se oblékl jinak.“

„Ten z vás, který zde vybojuje triumf,“ duněl Hádův hlas, „svému jménu na dlouhé věky zajistí výjimečný věhlas. Budou se o něm zpívat písně, psát epy, stejně jako o všech minulých šampionech těchto Her. Ve zdejších posvátných arénách, tunelech a labyrintech se zrodili hrdinové a vznikaly legendy. A mohu-li se tak vyjádřit, tyto Hry vejdu do historie bez ohledu na jejich životně důležitý význam. Účastní se jich několik věhlasných šampi-

onů – své otce zde zastupují tři královští synové. K ničemu takovému dosud nedošlo.“

Diváci vzadu za Hádem se chichotali a ukazovali. Jack viděl, že tři z účastníků soutěže se divákům uklonili.

„A jak bych mohl zapomenout,“ pravil Hádés, „že tu máme i samotného pátého bojovníka, aby zápasil ve Hrách.“

Upřel pronikavý pohled na Jacka.

Ten náhle pocítil, že na něho míří všechny pohledy v aréně – jak soupeřů, tak diváků.

Ve svém pitomém tričku, džínsech a příliš velkých botách si připadal jako v dalším snu, v němž se mu zdá, že jde do školy docela bez šatů.

Hádés se na Jacka usmíval. „Hleďte, hleďte. Samotný pátý bojovník. Nikdy v dějinách Velkých her k nim nenastoupil žádný z pěti bojovníků. To je opravdu paměťihodné.“

Jack si připadal dost nesvůj. Cítil na sobě vyčítavé pohledy svých protivníků. Uvítal by, kdyby se o něm Hádés radši nezmiňoval.

Hádés pozvedl paži.

„Před čtyřiceti dny se po více než třech tisících let znovu otevřela Hvězdná komora, nejposvátnější svatyně mé říše, aby přivítala návrat úžasné Hydry. A proto, podle starobyklých zákonů, jsme se tu shromáždili, aby proběhly Hry. Jako na Pánovi této legendární říše – jednom z dlouhé řady jejích vládců – na mně spočívá povinnost být hostitelem i arbitrem těchto Her. Řídit Hry je svatým posláním, a při jeho výkonu neprojevim ani bázeň, ani laskavost.“

Obrátil se k bohatým divákům, kteří se usadili za jeho zády.

„Nelze mě podplatit.“

Nepřijmu žádné prosby o milosrdenství.

Nikomu neslíbím zvláštní zacházení. Ani šampionovi nejvznešenějšího rodu, ani nejobyčejnějšímu minotaurovi.

Nedám najevo žádnou shovívavost ani rozšafnost. Pravidla Her jsou pradávná a zní jasně. Je věcí mé cti řádně je prosadit..., i kdyby to mělo znamenat mou vlastní zkázu. Přátelé z královských rodů, dámy a pánové, vynikající hosté a šampioni. Vítejte v mé říši. Vítejte na Velkých hrách.“

* * *

Jack úporně přemýšlel, jak se snažil všechno pochopit.

Dost zlé bylo už to, že se člověk probudí otupělý a dezorientovaný na podivném místě, načež ho napadne nožem muž v býčí masce. Teď zase vyslechl řeči o pekle, Hádovi, Hvězdné komoře, která se po tři tisíce let neotevřela, a o čemsi označovaném jako „úžasná Hydra“, co se zřejmě odkudsi navrácí.

„Tak tedy,“ pravil Hádés a kývl směrem ke dvěma minotaurům stojícím před celami, „vidím, že dva z našich šampionů neprošli Prvním úkolem, takže musím...“

„Počkat!“ vykřikl někdo.

Všichni v aréně včetně samotného Háda se otočili a upřeli pohledy na bojovníka, který stál hned po Jackově pravici.

Skupina diváků na balkoně ztichla. Zděšeně se dívali jeden na druhého. Někteří nervózně pozorovali Háda.

Jack rovněž všechno bedlivě sledoval a mariňák po jeho levé ruce zrovna tak.

Muž vpravo, který vykřikl, byl vysoký Asiat s oholenou hlavou, stojící v pozoru tak toporném, jako by spolkl nabiják. Na sobě měl olivově zelené tričko, kalhoty od pracovní uniformy a polní boty. Nešlo o polní ústroj v pravém smyslu. Takto oblékaní chodí spíš vojáci v kasárnách v době volna.

Jacka v té chvíli napadlo, že tenhle člověk se sem mohl dostat úplně stejně jako on...

„Jmenuji se Jason Čchen,“ volal muž anglicky, „a jsem kapitánem tchajwanské armády, posádkou v Tchaj-peji. Jsem zde proti své vůli! Unesli mě! Přeji si, abych byl okamžitě propuštěn!“

Diváci za Hádem na něho zírali s otevřenými ústy.

Jack si všiml, že většina ostatních šampionů hledí přímo před sebe nebo k zemi a snaží se protestujícího Tchaj-wance nebrat na vědomí.

Na arénu padlo tísnivé ticho.

Hádés upřel pohled na muže z Tchaj-wanu.

„Jakže? Nerozuměl jsem!“ zvolal ostře Hádés.

Tchajwanský kapitán vypnul hrud. „Řekl jsem, že se jmenuji Jason...“

Větu nestihl dokončit, protože jeho hlava vybuchla.

Prostě pukla a rozletěla se na stovku kousků tkáně jako dýně nacpaná pyrotechnikou.

Trochu krve a mozkové hmoty dopadlo i na pravou Jackovu tvář. Bezhlavá mrtvola vedle něho se zhroutila na zaprášenou zem a z cév na krku vytékala krev, která u Jackových velikánských bot tvořila nechutnou kaluž.

Jack rychle pozvedl pohled k Hádovi a viděl, že k němu zezadu přistoupil další muž, snad nějaký pobočník.

Tento „pobočník“ zůstal stát vedle Háda a spustil ke stehnu ruku v rukavici, v níž držel malé dálkové ovládání.

Už na první pohled působil ten muž velice zvláště. Mohlo jít o nějakého vysoko postaveného kněze, protože měl zcela lysou hlavu a halil se do dlouhého purpurového pláště. Jeho tváři dominovaly vykulené oči, jako by měl příliš aktivní štítnou žlázu; vypoulené oči mu v kombinaci s holou lebkou dodávaly poněkud hmyzí vzhled.

Jack, zděšený hrůznou likvidací svého souseda, pohlédl na hosty shromážděné za Hádovými zády, jak na tuto scénu budou reagovat.

Neviděl nic než lhostejnou netečnost.

Popíjeli z flétnových sklenek šampaňské a smutně vrtěli hlavami.

Potom Jackovi svítko a rukou si chvatně sáhl dozadu na hlavu, zbavenou všech vlasů...

... a hned to nahmatal.

Čerstvou jizvu na zátylku těsně nad krkem.

Proto mu oholili vlasy.

Něco mu chirurgicky implantovali *do šíje*: malou nálož. Takovou, jaká právě odstřelila hlavu tchajwanského kapitána.

Tímto způsobem si Hádés zajistil jejich poslušnost.

Jack se ohlédl po zbývajících šampionech a viděl, že i oni mají na zátylku podobné jizvy, a ještě něco: v deformované kůži zjizvené po chirurgickém zákroku měli vsazený jakýsi malý žlutý drahokam. Jantarově zbarvený kámen však nepatřil do moderní doby, očividně se jednalo o věčičku hodně starou. Když si znovu sáhl na jizvu, nahmatal ostré hrany kamene trčícího z jizvy.

Do čeho jsem se to dostal? pomyslel si.

„Velká škoda,“ řekl Hádés. „A škoda i pro jeho podpůrný tým.“

Hádés kývl hlavou směrem k pobočníkovi. Hned nato se kousek pod balkonem s diváky otevřely železné okenice a odhalily čtyři velice zvláštní vozy stojící na kolejích položených v tunelu s otevřenou vnější stěnou, zahloubeném do čela útesu.

Čtyři vozy připomínaly železniční vagony, jaké se kdysi používaly k přepravě cirkusových zvířat: bočnice každého z nich tvořilo po pás vysoké hrazení z ocelových plátů, nad nímž se zvedala konstrukce bytelné klece, jejíž strop rovněž tvořily silné mříže. Jack viděl, že na každém voze je klec rozdělena do čtyř kójí, což činilo celkem šestnáct.

Uvnitř každé mřížové cely viděl čtyři nebo pět lidí, kteří s úzkostí shlíželi do arény.

Šestnáct klecí.